

man virkelig skulde tænke sig, at jeg har sagt noget saa gyseligt. Nei, det, mit Hovedpunkt er kun dette: Hvorledes er Opfattelsen i det Udland, hvortil begge Lande søre Kreaturer, og hvis der skulde være en Opfattelse i den Retning, at man var tilbøjelig til at etablere et fælles Syn, tror jeg at have nogen Ret i min Opfattelse. Her er ikke Tale om at tage nogen Beslutning, men kun om at angive en vis Tendens, og hvad jeg kan opnaa ved mine Uttringer, er kun det Samme, som det ærede Medlem kan opnaa ved sine, nemlig at Regjeringen tager dem under Overveielse. Jeg tror ogsaa, at det er ganske berettiget, naar jeg ønsker ogsaa mine Udtalelser tagne under Overveielse. Det kan godt være, at ethvert af de to Lande vil være istand til hvert for sig at værne om sine Interesser i Storbritannien, men hvad jeg paastaar, er, at saafremt der er fælles Interesser, fælles Forhold og økonomisk Fællesskab, ville Alle være bedst tjente med, at dette gøres i Forening, og i Konsekvens deraf siger jeg, at man skal være saa forsigtig som muligt i Spørgsmaalet om Udførselen paa fælles Skib, et Spørgsmaal, der jo især iverigt er overmaade lille overfor de andre, der frembyde sig. Jeg tror ikke, det er rigtigt uden nærmere Overveielse eller Undersøgelse af Forholdene at gaa bort fra dette Fællesskab, da man nu engang har etableret det, og det paa betryggende Maade. Det kan godt være, at det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) har staaet og set paa Noget, han ikke anser for betryggende, men det kommer an paa, om det ærede Medlem har haat den Sagkundskab, der hører til at bedømme den Slags Ting; det kan dog være overmaade tvivlsomt. Jeg tror ikke, at man, uden at det er strengt fornødent, skal stemple hinanden som mistenkelige eller tvivlsomme, og jeg tror ikke, man skal se altfor smaat paa denne Sag. Det ærede Medlem er ellers ikke en Mand, jeg vil rette denne Bebreidelse imod — der er Andre, som vistnok fortjene det mere —, men hvis det ærede Medlem vilde se lidt stort paa Sagen, vil han se, at det, jeg har talt for, er ikke saa ganske ufornuftigt og vel kan fortjene en velvillig Overveielse fra den høitærede Ministers Side. Det ærede Medlem var inde paa den lille Lov af 1876, hvorom jeg før tillod mig at sige, at det vistnok er noget Gnestaaende ved Lov at etablere en Kontrol med egen Indførsel. Det var det ærede Medlem og mig, der for en stor Del bidroge til, at denne Lov gik igjennem her i Thinget; der blev vel gjort Forsøg paa at lægge Hindringer imellem derved, men det ærede Medlem banede rask Vej for Loven, hvad jeg endnu er ham erkjendelig for, idet denne lille Lov utvivlsomt har gaaet vort Land overordentligt meget i Storbritannien, ved at fremkalde Tro paa en vis Paalidelighed i vor Kvægtransport, ligesom det ogsaa gjerne kan være, at, hvis vi ikke i 1876

havde faaet dette aktive faktiskke Tilsyn, havde det maaste i 1878 været vanstillet at opnaa den Stilling paa det engelske Marked, vi sit. Vi have ved denne Lov vist, at Lovgivningsmagten skal ikke være for bange for at stride ind i slige Forhold, hvor det er nødvendigt; thi det er jo en Lov, der i høi Grad hæmmer den fri Konkurrence. Den forbyder at føre ud af Landet visse Ting, der ikke due, medens man efter de gammeldags Anstuelser ville sige: Vorherre bevare os! Lad os blot se at blive af med det jo før, jo heller! Man har nu sagt, ethvert levende Kreatur, der udføres, skal være sundt og godt, Noget, der jo efter gammeldags Anstuelser maa siges at være rent galt. Jeg kan ikke negte mig Fornødselen af at anføre, at man saaledes har grebet ind i den fri Omsætning, og Loven har haat sine Virkninger; thi de Herre maa ikke tro, at der ikke er forsøgt paa at drive syge Kreaturer ombord i Skibene. Dette, at man saaledes har grebet ind i den fri Konkurrence, har som sagt gjort, at vi ere komne til at staa saa helbigt paa det engelske Marked, og denne Stilling ønsker jeg ikke svækket, men jeg beder det taget under Overveielse af den høie Regjering, om den ikke kan styrkes og vedligeholdes — hvis der fremdeles er Grund til at gjøre det — i Fællesskab med den paagældende Nabomagt. Skulde man komme til den Anstuelse, som det ærede Medlem synes at helde til, at et saadant Fællesskab ikke kan opretholdes, at det ikke er saa helbigt og gavnligt paa begge Sider, kan man jo gaa til en Separation. Jeg tror, at det ved denne Overveielse vil være det Helbigste og Bedste, om man gaar ud fra, at Fællesskabet bør opretholdes og ikke lytter altfor meget til de smaa separatiske Handelsrøster fra dem, som mene, at det vil være det Bedste, at Handelen udgaar fra det og det Sted, drives paa den og den Maade, med det og det Skib, for at der ikke skal komme for megen Konkurrence. Den Slags Udtalelser skal man ikke lade sig afficere formeget af. Jeg tror, man skal se lidt større paa Forholdene; jeg tror, at det Synspunkt, jeg har fremhævet, bør være det fremherskende, at Sagen, set fra den Side, fortjener alvorlig Overveielse.

Berg: Det glæder mig, at det ærede Medlem fandt Anledning til at tage en Del af de skarpe Kanter bort. Jeg tror ogsaa, at det i og for sig er rigtigt og særligt rigtigt for Karakteren af den Debat, vi her føre. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi gennem Undersøgelse af Sagen skulle komme til den rigtige Dom. Det er jo heller ikke andet, vi Forespørgere have ment. Det ærede Medlem tager som Udgangspunkt for sin Undersøgelse den Betragtning, at der er et vist Fællesskab mellem dansk og svensk Kvæg og dets Stilling i Udlandet. Vi gaa derimod som